

A la manera de Valentí

Passo per una llibreria i hi veig a l'aparador *Matèria obscura*, de Valentí Puig. Segurament me l'enviarà l'editorial, però entro i el compro: Valentí en tindrà per a mig whisky a Londres. Espero que ho noti al tast.

La llibertat és més per viure-la que no per sistematitzar-la. Per això els francesos han fet equivocar tothom en posar-la al mateix rengle que la fraternitat i la igualtat. Com si fos una "cosa" i no l'atmosfera on viuen, com sigui, totes les "coses". Sense aquest *igualitarisme* i *germanor* dels tres conceptes Lenin no hauria gosat mai preguntar-se per què, la llibertat. En la llibertat tot és possible, fins i tot elegir democràticament la dictadura (Hitler). Sense llibertat res no és possible, ni el bon gust, efectivament. Però sí el disseny (Hitler).

A la pàgina 26 diu que alguns milloren la capacitat de decisió quan es dediquen a la política, potser perquè manegen diners que no són seus. Una idea pròpia d'un temperament honestament polític. Honestament.

A propòsit de l'assalt de Tejero al Parlament espanyol fa una defensa convincent de l'estat, com a superació del tribalisme (¿Hegel?). Ressonància automàtica: Es com defensar el comunisme a propòsit de l'assalt feixista a Europa. Ressonància meditada: matisar.

Recordo, de quan Valentí Puig escrivia a *El Temps*, que els seus articles juntament

amb els de Joan de Sagarra eren els més apreciats per alguns lectors tot just sortits de l'adolescència. Potser perquè hi detectaven —hi llegien— la passió disfressada de tolerància. Jo, la tolerància disfressada de passió.

La meua promoció de l'Escola de Periodisme de l'Església es va posar de nom "Régis Debray", periodista revolucionari empresonat per col·laborador del Che Guevara. Més de vint anys després es veu que s'ha fet de drete. Vista l'evolució dels components de la promoció, els principals a l'esquerra pro-socialista, ha resultat el patró adient. Un consol: també tingué entrada al Curial Enciclopèdic de Max Cahner.

I encara la hi té.

Parla bé del papa Wojtyla. No em lliga. Wojtyla és massa pur, massa conseqüent, massa incorrupte, ja en vida.

Amb tanta coherència l'Església no pot durar dos mil anys més.

El 1982, per amistat amb l'editor Vallcorba, vaig col·laborar en la propaganda (bar Goblins) del primer llibre de Valentí Puig, *Bosc endins*, i per la mateixa època amb els editors Ancochea i Cobos, en la de l'*Ulisses* de Mallfrè. Ara ho visc com una BO que vaig fer no a la societat, que no llegeix, ni a uns amics, que encara no coneixia, sinó a mi mateix. Els passatges inefables del llibre em resulten intranscribibles.

Ramon Barnils

Alfonso, el conspirador

Els dies de Setmana Santa brinden una oportunitat com qui diu única per posar-se al dia quant a lectures sobre la més rabiosa actualitat. I així ho he fet. I recomano que facin el mateix. Es tracta de llibres sobre un dels personatges més comentats i enaltits del regne: Alfonso Guerra. El primer llibre, de no tan gruix, té per autor Antonio Guerra (sense cap relació familiar amb el vice, és clar) i fa, de títol: *La divertida biografia de un sultán destronado*. El segon, molt més dens, és obra de Melchor Miralles i Francisco J. Satué i duu per títol: *Alfonso Guerra, el Conspirador*. No fa gaires setmanes del primer aniversari de les explicacions que qui llavors era vice-president del govern s'avingué a donar al ple de les Corts i, per TV-2, a tot el país. "Res en aquesta mà, res en aquesta altra": Alfonso Guerra s'atrevia a afirmar que desconeixia totalment els usos que hagués pogut fer el seu "assistent", el germà Juan. Amb el pas del temps s'ha comprovat que Alfonso Guerra o bé mentia a les Corts o bé revelava una manca de percepció francament preocupant.

Després d'unes pressions interminables dels mitjans de comunicació, amb l'única exclusió de TV, arribem al dia 12 de gener de 1991 quan, al congrés del PSOE d'Extremadura —"on amb més puresa es respira el socialisme"—, Alfonso

Guerra explica la seva dimissió, acceptada, com a vice-president del govern. La decisió no és modificada, per més que la premsa periòdica digui que no escassejaren els crits de "no te'n vagis", "Alfonso, queda't". La gran raó que dona Alfonso Guerra és que d'aquesta forma deixa Felipe González en plena llibertat de fer un bon govern. I el govern s'ha fet, molt atardat, naturalment.

Ara les informacions que presenta el diari *El Mundo* insinuen la possibilitat que el jutge instructor Angel Márquez s'inhibeixi en favor del Tribunal Suprem perquè, presumiblement, hi ha implicades persones de fur, que podrien ser els tres delegats del govern d'Andalusia o Alfonso Guerra mateix.

Com haurà pogut comprovar Felipe González no s'immuta. I ha arribat l'hora de referir-se a Alfonso Guerra anomenant-lo encara vice-secretari del PSOE i, encara, diputat del mateix partit.

Fabià Estapé

